

Gud er stor, vi er små og jeg er dum

August 2020

I marts blev det meste aflyst. Vi blev beordret hjem og på afstand. Det var hårdt, men nødvendigt. Treenigheden i skikkelse af Frederiksen, Brostrøm og Mølbak stod frem for vort åsyn. Ligeså gjorde fader Faber, og med ham sang vi os igennem det forsømte forår og de bristede illusioner om, at vi moderne mennesker kan styre verdens gang. Tilværelsen og alle dens tilskikkelser.

Omkring påske var fanden løs i Laksegade. På tredjedag opstod Bilka fra de døde, mens kirkerne stod lukkede hen. Og vel var det da en ejendommelig situation ikke at skulle på prædikestolen i de dage. Men! med fare for at blive lyst i band, må jeg indrømme, at de aflyste gudstjenester ikke forhindrede mig i at lukke påsken ind i sjæl og sind, nærmest tvært imod. Da jeg skærtorsdag forberedte et måltid (ikke det sidste), faldt tanker og taknemmeligheden på de mange køkkenborde, hvor jeg som præst er blevet budt og bænket. Tunge mørke natteskyer drev ind over os næste dag, som ville de understrege langfredags sorgen og minde os om dem, vi mistede undervejs og det bagude, der gik i stykker og i stå imellem os. Da jeg påskedag overalt så dannebrog vaje i vinden, blev jeg berørt af dette vidnesbyrd om, at påskens begivenheder blev fulgt og markeret. Og lige der, hvor gaderne lå øde hen udgjorde disse flag evangeliet om, at det blir' godt igen. Jeg vil ikke huske påsken '20 som den højtid, jeg som præst gik glip af, men som den, der blev til levet liv uden alt for mange ord.

Hverdagen er ved at vende tilbage. (Hamster)hjulene drejer rundt rundt rundt. Og vanerne er atter i vater. Jeg drøner derudad, som om Gud skylder mig det hele (inkl. en studieorlov). Som om jeg intet har lært af krisen, hvad der givetvis er tilfældet. Glimtvis foresvæver det mig dog, at Gud er stor, vi mennesker er små, når alt kommer til alt, og det gør det før eller siden, og jeg er dum; at jeg tror, at jeg holder livet og lykken i min egen hånd. Derfor frekventerer jeg fortsat og ufortrødent gudstjenesten, og jeg søger stædigt tegn på fællesskab på trods af alt, hvad der truer med at skille os ad.

Af Vivian Linnebjerg

